

IN MEMORIAM

Бреда Влаховић (1935–2024)

Бреда Влаховић рођена је пред рат, 1935. у Београду, а детињство је провела у Хомољу и Суботици. Ратни вихор односи је затим у Словенију, где је живела у Белој Крајини – у Чрномељу и Семичу. По завршетку Другог светског рата, породица Крча одлази у Љубљану, где Бреда завршава школу и уписује се на Филозофски факултет Универзитета у Љубљани. Дипломирала је етнологију и историју уметности. Судбина је хтела да се, пишући свој дипломски рад о милешевском Белом анђелу, на факултету сретне са својим будућим животним сапутником, Петром Влаховићем, тадашњим доцентом са Филозофског факултета у Београду, Пријепољцем по пореклу. Често су, током заједничког живота одлазили у Пријепоље – Белом анђелу, а и касније, са својом ћерком Мајом и њеном породицом.

Поново се преселивши у Београд, Бреда је своју професионалну каријеру остварила у Етнографском институту САНУ, где је радила од 1962. до пензионисања 1996. године. Њена истраживања обухватају питања културе становања, у оквиру тога и исхране, а објављивала је и радове о миграцијама, обичајима код Русина, Срба и Словенаца, као и о променама у култури. Посебну пажњу посветила је проучавању Срба у Словенији, пре свега на територији Беле Крајине. Учествовала је на бројним научним скуповима у земљи и иностранству, а њени радови објављивани су у стручним и научним часописима у више земаља. Активно је била ангажована у оквиру Међународне комисије за проучавање традиционалне народне културе Карпата и Балкана.

Ми који смо са Бредом радили ценили смо њену истраживачку упорност, марљивост и ентузијазам. А волели смо је због њеног ведрога духа, благе нарави и разумевања за нас млађе. Теренска истраживања са Бредом у екипи увек су била посебна. Памтићемо је по другарству, разумевању, песми, осмеху. Ја сам од ње радо учила, а усвојила сам и једну њену реч – упоглед! Често је користим, а тада се

Бреде сетим. Познато је и да је била веома посвећена кући и породици, те да је са задовољством примала у госте бројне домаће и стране етнологе и антропологе. У пензији се посветила својим унуцима. Иво и Матија, и праунук Јакша и њихове породице, имају разлога да буду поносни на своју и нашу Бреду.

Маја Ђокић